

1

Livet fanns där igen lika kraftfullt närvarande som det varit för en femton tjugo år sedan. Ingenting särskilt hade egentligen hänt. Jag befann mig bara ute på en resa. Stod just när det hände i en telefonkiosk i Malmö och pratade med mina barn. De ville veta när jag skulle komma hem, och jag sa lite svävande, snart, mycket snart.

Det var då det hände. Jag såg en kvinna i trettioårsåldern. Hon bar en tunn röd klänning under en öppen beige trenchcoat. För ett kort ögonblick möttes våra blickar.

Oförberedd, ja hjälplös var jag inför det som hände. Snabbt avslutade jag samtalet. Så stark var påverkan från henne att världen runt omkring mig för en stund upphörde att existera. Det var bara hon och jag. Så var mitt uppvaknande, och jag fick en stark ingivelse: Jag måste till varje pris följa efter henne.

Vad som hänt före detta ögonblick? Ingenting särskilt. Jo, jag hade dagen innan varit på min fars begravning. I många år hade jag föreställt mig den, och när den väl inträffade kände jag

ingenting särskilt. Ett kyrkorum. Jag och en präst. En kista i björk och två kransar. Prästen, säkert en fin man, talade svävande om pappa som man gör när man inte känner en människa men ändå vill säga något som har någon bäring och något innehåll i en sådan stund. Jag upprepade en fras inom mig gång på gång: Hejdå pappa! Hejdå pappa ...

När jag klev ut ur telefonkiosken och följde henne på avstånd kom jag på mig med att ha ett mycket fänigt leende på läpparna. Ett sånt leende man har när man känner sig ertappad på något vis men samtidigt vill visa en okänd omgivning att allt är i sin ordning och att man bara har de bästa avsikter.

När hon plötsligt gick in i en port korsade jag snabbt gatan och följde henne. Porten visade sig vara låst, men där fanns en porttelefon. Jag granskade listan med namn och upptäckte att det en trappa upp fanns en tandläkarpraktik. Jag ringde på. Efter en stund hördes ett surrande och ett knäpp som sa att porten var upplåst. Inne i trapphuset var det så mörkt, tyst och svalt som det bara kan vara i ett sekelskifteshus i innerstan en eftermiddag i juli. Jag gick en trappa upp och fann dörren till tandläkarpraktiken öppen. Jag klev på, gick genom en trång hall in i ett rum som tydligt fungerade som väntrum. Lite besviket såg jag att hon inte fanns där. Nedsjunken i en nedsutten svart läderfätölj betraktade jag under en lång stund ett jättelikt akvarium. Stora gamla fiskar liksom flämtade sig fram i det brunfärgade vattnet. Man hörde bruset från en trött

luftpump. Svagt kunde jag höra en man och en kvinna tala i rummet intill. Jag förstod ögonblickligen att det var hon. Sådan måste hennes röst vara. Jag var helt säker på det.

Det var nära att jag somnade. Fiskarnas långsamma rörelser, ljudet från luftpumpen, sorlet i rummet intill och dessutom den för mig lugnande doften av tandläkarpraktik. Min far hade varit tandläkare. Jag hade i motsats till många andra alltid förknippat den där doften med ro, glädje.

Jag väntade på att hon skulle komma ut, och jag visste redan då att jag var beredd att följa henne vart som helst. Ändå blev det inte riktigt som jag hade trott. Plötsligt öppnades dörren och hon stod där med trenchcoaten över armen och en portfölj i handen. Hon gav mig visserligen en hastig blick, men inte mer, innan hon snabbt skakade hand med en man i vit rock. Sedan gick hon. Just innan hon försvann ut i hallens dunkel sa hon:

– Jag bor på Baltzar om du vill mig något.

Jag borde ha gått, jag borde ha följt henne. Men viljelöst lydde jag istället mannen med den vita rocken när han uppfordrande bad mig följa med honom in i ett behandlingsrum. Jag bjöds att sitta ned i en plamencabehandlingsstol av sjuttioalssnitt med tidstypisk klädsel av brun galon. Bara med en blick på borrharna som låg på det lilla svängbara behandlingsbordet fick jag bekräftat att denna man varken strävade efter att vara med sin tid eller underlätta för sina patienter.

Han yttrade inte ett ord när han med ryggen mot mig letade i ett dokumentskåp efter det han säkert trodde var mitt patientkort och min journal. När han till sist hittade vad han sökt vände han sig leende mot mig och frågade:

– Har du haft några problem sedan sist?

– Nej, inte några problem direkt, svarade jag lite svävande.

– Vi får väl ta oss en titt. Luta dig tillbaka. Jag ska ta några röntgenbilder först. Som du ser har jag ingen sköterska här idag så jag får göra allt själv.

Jag vet inte varför jag började gråta, en tyst gråt som jag dolde genom att blunda och öppna munnen. Han bad mig att gapa stort och placerade en första röntgenplåt till vänster i munnen. Jag kände den där särpräglade smaken av plast och fotofilm när jag stängde munnen och plåten skar ner i tandköttet. Jag öppnade ögonen igen när han gick ut i sköljrummet, och jag hörde det svaga surret från röntgenapparaten när han tryckte på exponeringsknappen. Tre gånger upprepade han proceduren innan han hade alla bilder han behövde.

Jag satt där i stolen och såg på några almar genom ett högt tvådelat fönster. De var redan djupt sensommargröna fastän det ännu bara var i början av juli. När jag vände mig mot honom igen såg jag att han just framkallat bilderna och placerat dem på ett ljusbord. Han tittade först på bilderna, sedan på journalkortet, sedan på bilderna igen. Försiktigt gled jag ner från stolen, och jag var redan på väg ut ur behandlingsrummet när han skrek efter mig:

– Ni är ju inte Johansson!

Men jag var redan ute i väntrummet på väg mot hallen när han med vädjan i rösten ropade:

– Jag har inte sett en sån perfekt tandrad på länge. Inte en lagning, inte ett ingrepp. Kan ni inte tala om vad ni heter.

Innan jag stängde ytterdörren bakom mig skrek han så att jag verkligen skulle höra.

– Förresten, ni behöver inte säga vad ni heter. Men låt mig åtminstone ta bort den lilla tandsten ni har. Jag gör det gratis!

Hotell Baltzar är ett förträffligt hotell. Den som bor där blir säkert nöjd med såväl läget mitt i stan som att där finns allt en resande kan önska sig. Hade jag valt hotellet själv hade jag säkert berömt mig för det goda val jag gjort. Nu bodde jag där för att hon bodde där. Det skapade en stark oro.

Jag satt på hotellsängen med dess gröna överkast och väntade. På vad visste jag inte riktigt, men hade jag varit mer uppmärksam borde jag ha märkt att min själ på ett oroväckande sätt hade låst sig i ett läge av otålig men tyst väntan. Jag kunde visserligen röra mig runt i rummet och göra enkla saker som att sätta på tv-n och zappa mig fram mellan kanalerna, men min huvudsysselsättning var ändå att bara sitta där på sängen och vänta. I en av kanalerna började en film om en polis som egentligen var en robot eller om det nu var tvärt om. Jag satt där och såg på hur polisroboten löpte amok. Jag ville inte sova. Inbillade mig att hon hade rummet intill mitt och att hon också satt på sin säng och att vi såg på samma

film. Vi skulle kunnat kommunicera genom knackningar i väggen, tecken som hon – inbillade jag mig – direkt skulle förstå och besvara.

Jag somnade.

Under natten drömde jag att hon log mot mig för första gången. Jag såg henne stå halvt hängande över en hög informationsdisk på Arlanda. När jag passerade vände hon sig mot mig, och det var då leendet kom. Jag såg hur hon strök sin ljusa långa lugg bakåt på det sätt som jag senare skulle förknippa med henne, bara med henne.

Klockan sju var jag påklädd och befann mig redan nere i frukostmatsalen. Jag ville absolut inte missa henne. Jag fick sitta där länge och vänta. Jag åt mycket långsamt, gjorde flera turer till buffébordet där jag bara hämtade en sak i taget, inga stora lass som de andra gästerna. Ute i foajén kunde jag se hotellägaren stå vid receptionsdisken lutad över en liggare och hamra på en miniräknare. Sedan förde han lika frenetiskt in uppgifterna i sin dator. Han såg inte vidare trevlig ut, klädd i en grön klubbkavaj med någon form av fuskemblem på bröstfickan.

Med fuktigt hår och klädd i en ärmlös naturfärgad linneklänning som slutade strax över knäet kom hon äntligen. Jag hade väntat i nästan en timme. Hon satte sig bara ett bord ifrån mitt.

Hon läste Sydsvenskan, drack kaffe och åt en smörgås med kokt skinka. Hon såg inte en enda gång mot mitt bord trots att vi satt med ansiktena mot varandra. Men jag följde hennes minsta rörelse, som när hon bläddrade i tidningen eller då och då strök tillbaka en hårslinga som envist

föll ner framför hennes högra öga. Jag tyckte att vi redan kände varandra.

Plötsligt ringde hennes mobil i handväskan. Jag hörde henne säga något om fyra besök och sedan Jönköping. Därefter förstod jag att hon pratade om en bil. Så fort hon avslutat samtalet reste hon sig upp och gick direkt ut i lobbyn där hon ställt sin resväska. Jag hann inte mer än resa mig från mitt bord innan hon var ute ur hotellet.

De var två bakom disken nu, en kvinna i lika ful grön klubbkavaj som mannen hade anslutit, men de gjorde inte en min av att skynda på trots att jag förklarade att jag hade bråttom. Mannen avslutade först några andra räkningar innan han började med min. Kvinnan frågade två gånger om jag tagit något i minibaren och verkade miss-tänksam när jag svarade nej. Han vände och vred och synade mitt kreditkort noga innan han drog det i kortläsaren. Vi sa inte ett ord till varandra. Jag väntade tyst medan det pep och tjöt från modemet när mina uppgifter processades av någon bankdator i en avlägsen stad. Till sist kom det befriande rasslet när min kontoslip skrevs ut och jag kunde skriva under den.

Jag chansade på att hon gått mot Centralstationen, och jag skyndade därför mot Stortorget som var i det närmaste tomt. Jag skrämde upp en flock duvor när jag sneddade i riktning mot stationen. I ett galleri såg jag en ensam man i kravatt sitta och läsa en morgontidning. Från ett öppet fönster i Hotell Savoys matsal hördes några gäster prata engelska med klar amerikansk västkustdialekt.

När jag var på bron till Centralen såg jag henne igen. Hon tycktes ha stått och väntat på en man som just kom ut från stationsbyggnaden. De skakade hand. Han bar hennes väska när de gick mot en röd Toyota Carolla. Hon fick en bilnyckel, han stoppade in hennes väska i bakluckan. Han vinkade åt henne när hon åkte sin väg.

Så var det första gången hon försvann.

Sedan jag placerat min väska i en förvaringsbox tog jag en promenad. Ett namn dök ständigt upp i mitt inre, det var namnet på en stad – Jönköping. Gick över en bro och hamnade vid ett märkligt kinainspirerat skepp som hyste en kina-krog. Jag ville, sa jag, ge henne ett visst förspång. Jag satte mig på en bänk och tog fram min telefon. Med nummerupplysningens hjälp gjorde jag en lista på privatpraktiserande tandläkare i Jönköping, nöjde mig med dem i city. Av någon anledning var jag aldrig orolig för att jag inte skulle träffa henne igen. Tyckte mig fortfarande känna det jag känt så starkt på hotellet: vi hade någon form av speciell kontakt. Hon drog mig till sig. Så kändes det.

Och Malmö blev mörkt, Malmö blev kallt trots att det var mitt på dagen i juli. Jag gick snabbt från kajen mot järnvägsstationen. Bilartutade åt mig när jag sneddade över gatorna utan att använda övergångsställena. Jag såg dem inte, jag brydde mig inte om dem. Jag började plocka fram plånboken innan jag ens var framme vid biljettkassorna. En enkel skulle jag ha, en enkel till staden där hon fanns.

Jönköping. Utan Jönköping inget liv. Så kändes det.

Jag hamnade närmast fönstret i en kupé för sex personer. Mitt emot mig hade jag två kvinnor. Till höger en ljus späd cirka trettiofemårig kvinna som med ryckiga rörelser grävde i sin handväska efter något hon inte hittade. Hon såg bara flyktigt på mig när jag satte mig ner. Innehållet i handväskan tycktes fylla hela hennes värld.

Rakt framför mig satt en något korpulent dam i femtioårsaldern. Hon läste i en tjock bunt papper som hon placerat i sitt knä. Det var ingen tvekan om att hon var den mer sympatiska av de två. Den ljusa späda fortsatte att leta i sin väska men avbröts av att hon fick ett mobilsamtal. Hennes röst visade sig inte stämma med det forcerade yttre. Sävligt och eftertänksamt svarade hon på frågor från någon som verkade upprörd. Samtalet kretsade kring en datorserver. Hon kunde inte göra något för att hon satt på ett tåg, men hon rekommenderade den som ringde att kontakta någon som hette Claes. Hon fick upprepa namnet några gånger innan samtalet avslutades.

Vi hade hunnit ut på slätten. Veteåkrarna var ännu inte höstgula men en god bit på väg. Det blåste kraftigt, och jag såg en ensam cyklist som försökte trotsa motvinden på en smal väg med pilallé. Jag drack mitt kaffe och tvingades höra på ännu ett samtal som min granne till vänster förde i sin mobil.

Jag tror att det var då damen till höger om mig började nysa. Kanske var hon allergisk eller

så var hon bara förkyld. Nysattackerna var mycket kraftiga. Detta blev startsignalen för en maktkamp mellan de två damerna som skulle vara nästan hela tågresan.

En fredag vid fyratiden hade telefonen ringt. En för mig okänd man presenterade sig och sa att han var kriminalpolis från Landskrona. Det var han och en kollega som hade hittat min far. Dagen före midsommarafton hade det varit. Jag försökte komma på vad jag gjort just den dagen men mindes inte riktigt. Han berättade att de hade varit tvungna att tillkalla lässmed för att komma in i lägenheten. Grannarna hade börjat klaga på stanken efter fyra dagar. I vanliga fall hade det nog tagit längre tid innan de reagerat, men på grund av värmen hade stanken blivit olidlig. När polismannen kommit så långt i sin berättelse blev han tyst en lång stund. Därefter frågade han mig med en helt annan röst hur jag hade planerat att ta hand om dödsboet. Han frågade, sa han, eftersom min far avlidit på det sätt han gjort. För ska jag vara ärlig, sa han, är lägenheten inte möjlig att gå in i ens för en erfaren polis. En saneringsfirma borde nog anlitas. De kunde välja ut det som gick att spara, och resten fick nog tyvärr slängas. Det blev åter tyst en stund i andra änden av linjen. Sedan sa han: Jag kände din far, genom yrket kan man säga. Han var en märklig man.

Striden mellan de två damerna i kupén hade gått in i ett avgörande skede. Den oroliga använde sin mobil som vapen och verktyg, ringde samtal

efter samtal och talade allt högre för att överrösta snörvlingarna och nysningarna från den andra. Jag frågade så snällt jag kunde:

– Är det allergi?

– Det här är värsta tiden på året för mig.

Av någon anledning fick detta den andra att helt tappa fattningen. Först stirrade hon på mig som om jag var en förrädare, och sa:

– "Allergi."

Sedan rafsade hon med ryckiga rörelser ihop sina tillhörigheter och rusade ut ur kupén. När hon gått sa den snörvlande damen:

– Man kan ju inte rå för att man är allergisk, eller hur?

Jag hade blivit hennes ofrivilliga stöd och hon ville gärna inleda ett samtal.

– Jag tycker att jag känner igen dig, sa hon.

När jag inte svarade direkt fortsatte hon.

– Säg ingenting. Låt mig gissa.

Hon betraktade mig länge, nickade, såg ut genom fönstret och utbrast sedan.

– Nu vet jag! Du är lillebror till en av mina klasskamrater från realskolan. Visst har du en syster som heter Elisabeth?

Tyvär var det sant. Min syster heter Elisabeth. Ändå såg jag henne djupt i ögonen och sa ett bestämt nej.

Hon svarade med ett leende:

– Men visst var det en bra gissning?

Jag betraktade Hässleholm dit vi nu hunnit. Det måste ha varit någon form av militär manöver i trakten. Grönklädda män överallt. De gick, de åkte i gröna bussar, de körde gröna motorcyk-

lar, de satt inne på konditorierna och drack kaffe, överallt dessa grönklädda med gröna fordon.

Jag tänkte: pappa varför kunde du inte dö som andra? Varför dö som du levat? Kunde du inte göra ett undantag just inför döden. Kunde inte jag få berätta för mina vänner om din död som de brukar göra om sina dödas död. Kunde jag inte få komma hem till exempelvis Sara, hon som tycktes ha blivit adlad av sin fars död, och berätta för henne om min fars vanliga död. Min historia skulle då kunna vara lik hennes, den som hon ofta återkom till, om de sista ljusa dagar de två hade fått. En vacker berättelse... Pappa, tänkte jag där jag satt på tåget i Hässleholm, för vem skulle jag berätta om dig? Det fanns inget vackert i din död, inget begripligt. Inte heller i ditt liv. Varför flyttade du exempelvis från staden i norr plötsligt ner till den i söder under dina sista år? Men när jag kommit så långt in i min monolog där på tåget blev jag åter avbruten av min granne som frågade.

– Om du hade en syster som hette Elisabeth. Om du hade det, vad skulle hon göra nu?

– Låt säga att jag hade en syster som heter Elisabeth. Då skulle hon vara tandhygienist. Det kan jag säga bestämt. Förutsatt att hon fanns och var min syster och hette Elisabeth förstås.

Äntligen kom vi till Jönköping.

Hon var där i staden någonstans. Jag kände det redan när jag klev av tåget. Hennes närvaro var stark när jag gick från perrongen till stationshuset. Helt nära mig var hon när jag passerade genom väntsalen. Jag väntade mig att se henne

på andra sidan av den inglasade övergången från stationen till köpcentrumet. Jag rusade till och med de sista meterna bara för att finna en stor hall med i närmaste tomma affärer. En ensam mamma satt med sin dotter på ett kafé.

Jag tyckte, sa jag till mig själv, att denna dag verkade Jönköping befolkat av fula människor. Som den surmulna kvinnan i ett stånd bakom ett berg av lakritsgodis. Eller den norska kvinnan i sin nya nedcabade BMW som väntade med motorn igång utanför Systembolaget. Trots att hon var brunbränd, smal med proportionella drag och hade det röda håret noggrant uppsatt i en hästsvans var hon inte vacker. Trevligt klädd, ja, hon hade alla skönhetsinsignier. Men ingenting av detta hjälpte. Hon var lika ful som den berusade tjuvöringen jag såg, som också väntade utanför butiken. Han stod där ostadigt på trottoaren i svarta kinaskor.

Det vackra, sa jag mig, var inte människorna. Det var träden. Djupt gröna, högsommargröna, juligröna. Jag satt utanför kyrkan och betraktade träden. Träden, kyrkan, gatorna skulle föra mig till henne.

Mitt första steg blev dock att välja ett hotell. Jag återvände till järnvägsstationen. Jag fann turistbyrån i en nyöppnad lokal just invid den inglasade övergången från köpcentrumet. "Vi har inte hunnit packa upp ännu", sa en ung flicka som ensam tycktes sköta allt. Hon gav mig en broschyr med namn och telefonnummer till alla hotellen i staden. Mina ögon föll direkt på det hotell där hon måste bo. Det hette John Bauer. Så var det, sa jag, klart att hon bor på John

Bauer, hon som själv nästan var stigen direkt ur en saga.

Jag fick ett rum med balkong och utsikt över Vättern. Efter nödtorftig uppackning satte jag mig i en rosafärgad tygfätölj och såg på CNN. Bob var i Belgrad, Barbra i Atlanta och John i Washington. De talade om Balkan. Barbra frågade Bob som svarade och skickade en fråga till John som svarade och skickade en ny fråga till Barbra som vidarebefordrade till Belgrad och Bob. Vad de egentligen pratade om glömde jag efter en stund. Allt flöt samman i ett enda Bob Belgrad – Barbra Atlanta – John Washington ”over to Bob in Belgrad”.

Jag somnade, drömde om hennes leende. I drömmen tyckte jag mig vara mycket lycklig. Jag sov oroligt i någon timme.

Väl nere på stan igen uppsökte jag en krimskramsaffär. En affär som min dotter skulle ha älskat. Jag köpte ett grönt härspanne åt henne. Men jag fann också, efter en viss möda, en röd glasbit formad till ett hjärta infattad i något som definitivt inte var guld. Mina fynd kostade mig trettiosju och femtio.

Jag stoppade det röda glashjärtat i bröstfickan och började leta efter ett kafé. Jag passerade flera innan jag hittade det rätta. Det var inte märkvärdigt, men det hade något av äkthet över sig jämfört med de andra. Jag beställde en chiabatta med brie och salami. Kaffet fick man hämta själv ur en stor plåtmaskin med kran.

I fickan hade jag ett rött glashjärta. Jag drack kaffet som stått alltför länge. Jag försökte läsa en kvällstidning. När det inte lyckades satt jag bara

och såg ut genom fönstret på människor som passerade förbi. De fula hade blandats upp med en och annan riktigt vacker människa.

Plötsligt såg jag pappa framför mig. Det var mer än ett minne. Jag skulle snart börja vänja mig vid att det var så nu, och det gick inte att förklara med värmen eller tröttheten. Kalla det för hallucination, kalla det vad som helst. Men jag såg oss två, pappa och mig, tillsammans. Jag var tolv och han kring fyrtio. Minnet blev tydligare än alla de där människorna utanför kaféfönstret. Han var i det stadiet då han mädde utmärkt. Vi gick bland stånden hemma på torget. Pappa köpte en lax av fiskhandlaren, penséer i ett av blomsterständena. Det var i början av juni, en solig men lite kylig dag. Jag fick en glass, och vi satte oss ner på en bänk. Min koncentration var helt inriktad på glassen som smälte alldeles för snabbt. Jag slickade febrilt på den från alla håll. Jag märkte inte när han somnade. Men när glassen var uppäten sov han. Och han sov så där som bara en berusad människa gör. Jag försökte på alla sätt att väcka honom, men han ville inte vakna. Huvudet åkte än hit än dit när jag skakade honom. Till sist gav jag upp. Jag såg på folk som passerade att de visste. Jag gick, och när jag kom till andra sidan torget vände jag mig om. Där satt han och sov på bänken, huvudet hade fallit bakåt och hatten hade hamnat på marken nedanför. Jag såg de violetta och blå penséerna sticka upp ur den låga bruna papperskassen. Vi bodde i en mycket liten stad, det var sextiotal och nästa dag skulle pappa

som vanligt ta emot patienter på sin tandläkarmottagning.

Jag hade ett rött glashjärta i min bröstficka, och jag återgick till att försöka läsa kvällstidningen. Men jag läste bara de små notiserna, de som handlar om schäfervalpar som fastnar i brunnar och blixtnedslag i någon människa på någon avlägsen plats på jorden. Samtidigt kämpade jag med min smörgås som var så hård att den gjorde ett litet sår i gommen.

Plötsligt kände jag att hon var där någonstans i närheten. Känslan var så stark att jag blev helt säker. När sedan dörren till toaletten öppnades och hon kom ut verkade det helt naturligt. Hon passerade tätt intill mitt bord. Hon hade bytt till ett vitt linne och lång blå bomullskjol. Jag kände hennes parfym för första gången, den hade ett omisskännligt stänk av citrus och cederträ, en doft som balanserade på gränsen mellan manligt och kvinnligt.

Ja, jag följde efter henne. Jag tyckte åter att jag kunde känna det där löftet som hon givit mig när våra blickar möttes för första gången när jag stod i den där telefon-kiosken i Malmö. Det var som om hela hon ropade: Kom, följ mig! Hon gick tjugofem meter framför mig på gågatan. Ibland stannade hon till vid något skyltfönster, men inte en enda gång vände hon sig om. Det var hon och jag och Jönköping. Och jag tyckte att det var den mest naturliga sak i världen att hon gick just till mitt hotell. Och hon gick en trappa upp och öppnade dörren intill min.

Väl inne i mitt rum hörde jag henne gå omkring inne hos sig. Jag hörde henne sätta på TV:n, spola på toaletten och slutligen hur hon började duscha. Nu när jag visste var hon var kunde jag ta det lite lugnare och hungern började ge sig tillkänna igen. Jag ville klä om innan jag gick ner i matsalen, men de enda kläder jag hade med mig förutom dem jag gick och stod i var begravningskläderna. Så jag tog på mig min svarta kostym och den vita skjortan men avstod från den vita slipsen. När jag gick ut från rummet hörde jag att hon fortfarande duschade.

Matsalen var trevligare än jag föreställt mig. Men det var glest med gäster. I närheten av det bord jag fick satt ett yngre par och lite längre bort en ensam man med rutig skjorta och ordentliga gabardinbyxor. Paret verkade vara mycket besvärade av tystnaden i matsalen. De hade kommit till huvudrätten och han var inte direkt chevaleresk utan fyllde ofta på sitt eget vinglas utan att fråga henne om hon ville ha mer.

Plötsligt stod hovmästaren framför mig. Han höll en meny stadigt tryckt mot bröstet.

– Hej, jag heter Sten, sa han, välkommen till Esters kök och bar.

Sedan stod han tyst en stund och gjorde ingen min av att vilja lämna över menyn. För ett ögonblick fick jag för mig att han ville att också jag presenterade mig. Men sedan förstod jag att det bara var en naturlig paus för honom. Han sa utan särskilt stor inlevelse:

– Inredningen är som du ser mycket i ek. Vi har velat skapa något rustikt svenskt så som det

såg ut kring sekelskiftet. Bilderna på väggarna är förstoringar av Ester Bauers konstverk.

Sedan blev det en liten konstpaus igen, men han tycktes fortfarande inte vilja lämna över mat-sedeln. Han var mycket allvarlig och krävde min fulla uppmärksamhet.

– Vår filosofi är att servera mat av högsta klass, tillagad endast av de bästa råvaror. Vi blandar nationaliteter både på menyn och vinlistan.

Med kraft lade han äntligen ner menyn på bordet. Men han avlägsnade sig inte utan så fort jag öppnat den sa han.

– Som förrätt rekommenderar jag kyckling- och ankleverterrinen. Därefter skulle jag rekommendera karamelliserad Vätternröding. Och varför inte avsluta det hela med färska jordgubbar och hemlagad vaniljglass.

– Det låter gott ...

Han tog det som ett ja.

– Till förrätten föreslår jag ett glas Beaujolais och till huvudrätten skulle jag faktiskt rekommendera öl. Varför inte ett öl från trakten för att harmonisera med Vätternrödingen?

Jag bara nickade till svar. Han slet snabbt åt sig menyn och avlägsnade sig, men efter en fyra fem steg vände han tillbaka.

– Dagens kock heter Christer.

Äntligen var jag ensam. Jag satt så till att jag skulle kunna se lobbyn för jag ville veta om hon gick ut.

Min hovmästare, min käre vän Sten, höll sig ett tag i skymundan. Visserligen kom han med mitt vin men utan några större åthävor och till sist med den utlovade terrinen. Med en elegant

gest ställde han ner anrättningen. Men han behöll besticken i sin hand. Först krävdes åter ett litet tal.

– Vad du har här är en kyckling- och ankle-verterrin. Den har lindats i Parmaskinka och serveras med grillat briochebröd.

När jag nickat och visat att jag förstått fick jag besticken.

Just när jag avslutat förrätten kom hon ner i lobbyn. Hon satte sig i en av läderfätöljerna i baren och beställde något. Jag kunde inte fånga hennes blick. Hon såg aldrig in mot matsalen utan sneglade hela tiden mot entrén. Efter några minuter kom en man och gjorde henne sällskap. Han kysste henne på kinden och satte sig i en fätölj mitt emot henne. Han såg tämligen alldaglig ut och kastade nervösa blickar omkring sig. I handen hade han ett kuvert som han lade på bordet och sköt över till henne. Hon stoppade lugnt ner det i sin handväska. De sa ingenting till varandra. Han reste sig upp, kysste henne på kinden igen och gick. Hon väntade i högst en minut, avslutade sin drink och återvände sedan upp till sitt rum.

Just då kom hovmästaren med rödingen. Han ställde ner tallriken framför mig och väntade på att jag skulle lyssna ordentligt.

– Fisken serveras med hemgjord salvialinguini på en spegel av vit portvinsås.

Jag råkade i ren distraktion undslippa mig:

– Spegel?

– Kanske ingen spegel, men man kan säga så. Smaklig måltid!

Jag var inte intresserad av maten längre. Jag åt snabbt upp rödingen, kallade till mig hovmästaren och sa att jag avstod från desserten. Han såg förvirrad, nästan sårad ut.

– Vi har en unik samling maltwhisky.